

Peter TERRIN

Auteur

Pas op zijn 23ste ontdekt Peter TERRIN de literatuur. Eindelijk weet hij wat hij met zijn leven aan moet. Intussen leeft de schrijver van de vertelkunst. Zijn vorige roman, *Post mortem*, deels gebaseerd op het herseninfarct van zijn dochtertje, kreeg de AKO-literatuurprijs. Met *Monte Carlo* gooit Peter Terrin het over een luchtiger boeg. Een spiritueel boek in de setting van de Grand Prix van Monaco.

‘Het geloven zelf noem ik God. Een kaars aansteken, hoort erbij’

Lieve WOUTERS

„Moedig” noemde een vriend hem na zijn interview onlangs in de boekenbijlage van *De Morgen*. Daarin had Peter TERRIN (45) zich tegenover zijn collega en vriend Christophe VEKEMAN geuit als een gelovig man. TERRIN haalt de schouders op. Hij had er nog niet bij stilgestaan dat die ‘outing’ hem een etiket kan opleveren. Integendeel, nu hij helemaal gelanceerd is, voelt de auteur zich vrijer dan ooit om de grenzen van de romankunst op te zoeken.

–In datzelfde interview zegt u dat „atheïst” de ergste belediging is die Vekeman u ooit in het gezicht slingerde. Hoezo?

Christophe zei dat ooit al lachend, maar het bleef me altijd bij. Tot mijn veertiende gingen mijn zus en ik met onze moeder wekelijks naar de kerk in Wingene, waar we opgroeiden. Het geloof maakte zo wezenlijk deel uit van onze opvoeding, dat het vanzelfsprekend was. In je puberteit wil je echter niet meer met je moeder gezien worden, laat staan in een kerk. Onder invloed van vrienden, studies en ervaringen ging ik me er zelfs tegen afzetten. Tot halverwege de dertig was het geloof helemaal uit mijn leven verdwenen.

Vooraf het herseninfarct van mijn dochter Renée, die toen vier was, leerde me welke krachten geloven kan losmaken. De innerlijke overtuiging om te strijden voor, bijvoorbeeld, je gezondheid, is wezenlijk in het genezingsproces. Sindsdien noem ik me zonder schroom een gelovige mens.

–Hoe vult u dat precies in?

Toen Renée met talloze draden aan een hele batterij machines lag, beleefden mijn vrouw en ik na twee dagen vol spanning en angst plotseling een moment van aanvaarding. Wat er ook komt, we gaan dit samen doormaken, wisten we. Renée zou nooit meer dezelfde zijn, maar we zouden haar even graag zien. God is harmonie, eenheid, verbondenheid met de wereld waarin je leeft. Het geloven zelf noem ik God. Met dogmatisme heb ik weinig op.

–In ‘Monte Carlo’ kampt het hoofdpersonage met een verstikkend godsbeeld. De mentaal beperkte Ronny daarentegen lijkt door God gestuurd. Wat wilt u daarmee zeggen?

Opgegroeid in een Engels dorp in de jaren 1950 zit Jack Preston opgezadeld met

Ouderwetse typemachines inspireren Peter Terrin bij het schrijven. Hij heeft er een veertigtal. © Frank Bahn Müller

een ouderwets idee van een God die geeft en neemt en aldus voor een evenwicht zorgt. Preston raakt bij een ongeluk in 1968, op de startlijn van de Grand Prix Formule 1 van Monte Carlo, zwaar verbrand, terwijl hij een filmsterretje met zijn lichaam beschermt. God zal hem

„Mijn ouders begonnen op hun veertiende te werken in de fabriek. We hadden geen boeken thuis”

daarvoor toch wel belonen, veronderstelt hij. Omdat hij verkeerde verwachtingen koestert, heeft hij geen oog voor de rijkdom om zich heen: zijn vrouw die hem nu nog liever ziet, Ronny die naar hem opkijkt als naar een held. Ronny daarentegen verlangt niets van het leven of van God. Overal waar hij komt, brengt hij tederheid in mensen naar boven. Hij is de onschuld zelf.

–Als hij Jezus is, is Preston onvermijdelijk Judas, die zich zal wreken.

Voor mij is Ronny niet Jezus, maar alleszins een godsgeschenk. Het is zoals met een cantate van Bach. Ze verwijst naar het hogere, maar is geschreven en uitgevoerd door mensen. Op die ogenblikken van pure schoonheid ontdekken we net het goddelijke in onszelf, in de mensheid.

En wat Preston betreft, het is natuurlijk tragisch dat hij geen teken van erkenning of dankbaarheid krijgt. Hij is verblind en verstaat ook de veranderende wereld om hem heen niet: de landing op de maan, die Neil Armstrong met één stap wereldberoemd maakt, de nieuwe seksuele moraal, het vrijheidsdenken. Ook heel herkenbaar, niet?

–Pas op uw 23ste ontdekte u de literatuur. Hoe kwam dat?

Mijn ouders waren allebei op hun veertiende beginnen werken in de fabriek. Boeken hadden we niet. Omdat ik goed was in wiskunde, begon ik aan een ingenieursstudie, maar het boeide me niet. Mijn ouders maakten zich zorgen. Zij hadden

nooit kunnen studeren. Uiteindelijk werd het communicatiewetenschappen. Toen ik begon te werken, was ik doodongelukkig. Ik wist nog altijd niet wat ik moest doen in het leven.

In een hotelkamer in Londen las ik *De donkere kamer van Damokles* van Willem Frederik Hermans. Dat boek deed mijn ogen opengaan. De volgende ochtend gaf ik mijn ontslag en begon ik te schrijven. Ik had nooit geweten dat het in me zat, maar vanaf toen kwam het er met gulpen uit.

–U gebruikt mechanische typemachines. Waarom?

Bij een computer is de verleiding van het internet te groot. Ik ben graag alleen met mijn gedachten als ik schrijf. Dat kan in mijn schrijfkamer zijn, maar ik maak ook graag een boswandeling om mijn gedachten de vrije loop te laten. Of ik loop de kerk hier in Herzele binnen. Dan brand ik graag een kaarsje, want dat doet me aan mijn grootmoeder denken.

Peter Terrin, *Monte Carlo*, De Bezige Bij, Amsterdam, 2014, 176 blz., 16,90 euro.